

Arrest

nr. 267 453 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 juli 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op (...) 1992 geboren in Khan Younes, Gaza. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en bent niet geregistreerd bij UNRWA. U bent afgestudeerd als landbouwingenieur en ging vervolgens in uw branche aan het werk. In 2007 weigerde uw zus te huwen met uw neef die banden had met Hamas. Dit leidde tot conflict tussen beide families. Uw zus huwde iemand anders, verhuisde naar Saudi-Arabië en vervolgens naar Canada, waar ze erkend werd als vluchteling. In 2010-2011 ontstond er een grondconflict tussen uw vader en zijn broer. U had een boerderij op een stuk land. Hamas besloot er een tunnel op te graven om toegang te krijgen tot Israël. De boerderij werd in 2014, tijdens de oorlog, volledig vernield door de Israëli's. In 2015 gaf u les aan de universiteit toen u werd aangevallen. U hield er een snijwonde in uw hand aan over. In 2016 werd u aangevallen door zes of zeven mannen op jullie grond omdat jullie een boerderij wilden bouwen. U werd in uw zij gestoken met een schroevendraaier. H., die u neerstak, werd gevangen genomen en vervolgens weer vrijgelaten. In 2017 had u de toelating een masterstudie in Turkije aan te vatten. U wilde in mei 2017 Gaza verlaten, maar u werd niet opgenomen in de lijst van personen die mochten vertrekken. In november 2017 wilde iemand op het stuk grond bouwen. U diende klacht in bij de politie, maar deze kon niets doen omdat er al iemand anders klacht had ingediend. U werd kwaad en u werd gedurende drie dagen gevangen genomen. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u uw facebookprofiel wiste, niet meer naar de moskee ging en hen niet meer zou lastig vallen. In maart 2018 werd uw vader ontslagen. De reden van zijn ontslag werd hem niet meegedeeld. In april 2018 was uw nonkel, K. a. A., bij jullie op bezoek. U werd kwaad op de man en schold hem uit. U werd gedurende zestien dagen opgesloten. U kwam toen te weten dat Hamas u ervan beschuldigde dat u in 2014 contacten had met Israël en dat u de locatie van de tunnel had vrijgegeven. U verliet Gaza legaal in juni 2018 via de grensovergang van Rafah naar Egypte waar u vier maanden verbleef. U probeerde naar Turkije of Libië te gaan, maar dat bleek moeilijk. U reisde via Mauritanië naar Marokko. U reisde verder naar Spanje waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte uw beslissing niet af aangezien u vond dat de Spanjaarden u slecht behandelden. U reisde verder naar België waar u op 20 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een origineel paspoort neer, medische attesten, werkcontract van uw vader, documenten ter staving van de vernieling van het huis in 2014, een oproepingsbrief voor I., een oproepingsbrief voor u, een document van de Rode Halve Maan in verband met de snijwonde die u opliep, een attest in verband met de breuk van de hand van uw moeder, een document over het steekgevecht, een document in verband met het juridische geschil tussen jullie en uw oom, foto van de schoonzoon van uw oom, facebookprints van uw pagina.

Op 25 maart 2021 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend door het Commissariaat-generaal. Deze beslissing werd op 10 juni 2021 ingetrokken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS p.5). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit uw verklaringen blijkt dat de wrevel tussen uw familie en die van uw oom begon in 2007, ondertussen 13 tot 14 jaar geleden, toen uw zus weigerde te huwen met haar neef omdat deze

werkzaam was voor Hamas. Uit uw verklaringen blijkt dat uw zus in 2007 met iemand anders huwde, vervolgens naar Saudi-Arabië verhuisde om van daaruit naar Canada te reizen waar ze erkend werd als vluchteling (CGVS p.3, p.7, p.8). Uit uw verklaringen blijkt verder dat er tussen beide families gemedieerd werd door de mukhtar. Er werd nadien niet meer geruzied of gevochten en de situatie was bekoeld. U voegde er nog aan toe dat uw oom zelf weinig te zeggen had. Het waren voornamelijk zijn zonen die de plak zwaaiden (CGVS p.19). Op het moment dat de zonen hogere functies in de overheid bekleedden, escaleerde de situatie opnieuw. De aanleiding van uw huidige problemen had te maken met de tunnel die op het stuk land gegraven werd in 2013, zo zegt u (CGVS p.19).

Volgens uw verklaringen vreest u vermoord te worden door Hamas omdat men u ervan beschuldigde een verrader te zijn (CGVS p.14). U bezat een stuk grond waarop Hamas een tunnel gegraven had die naar Israël leidde, zo zegt u. Tijdens de oorlog van 2014 werd deze tunnel vernietigd en u werd ervan beschuldigd het bestaan van de tunnel te hebben vrijgegeven (CGVS p.15). U verklaarde dat u omwille van dit probleem geïsoleerd werd, omdat het stuk land uw eigendom was (CGVS p.15). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat het stuk grond op naam van uw moeder en uw vader geregistreerd stond, aangezien u nog andere broers en zussen had die dus ook aanspraak maakten op het stuk land (CGVS p.20). Het is dan ook merkwaardig dat enkel u omwille van dit probleem dusdanig veel problemen zou ondervonden hebben en uw broer nog steeds bij de ouders in Gaza woont en werkt (CGVS p.9). Hij is van plan om in Gaza blijven om de zorg over de ouders op zich te nemen, zo lichtte u toe. Dit is zeer merkwaardig. Hoewel dit probleem reeds dateert van 2013/2014 werd u dit pas in juni 2018 verweten (CGVS p.15). Ook dit is merkwaardig. Klaarblijkelijk werd u verder nooit rechtstreeks beschuldigd. Men probeerde slechts uw reputatie te schaden zodanig dat u het moeilijk kreeg een geschikte bruid te vinden of een appartement te huren (CGVS p.15, p.14). Er werd gewacht tot u een cruciale fout maakte op basis waarvan men u kon arresteren, zo stelt u. Dit gebeurde toen u K. A. A. naar aanleiding van het ontslag van uw vader de huid vol schold (CGVS p.15). U werd aldus vijf jaar nadat men u viseerde omwille van uw vermeende banden met Israël gearresteerd. U werd overgebracht naar een afdeling die zich bezighoudt met verraders en spionnen (CGVS p.18). Deze dienst verhoorde u, doorzocht uw spullen en gsm, maar kon niets vinden op basis waarvan ze u nog langer konden vasthouden en u werd weer vrijgelaten (CGVS p.19). Moest Hamas u er daadwerkelijk van verdenken dat u samenwerkte met Israël, kan er aangenomen worden dat men u al veel vroeger zou geïsoleerd worden en dat er, eens men u dan toch besloot te viseren, wel iets verzonnen zou worden om u in detentie te houden, temeer men er al, volgens uw verklaringen althans, vijf jaar mee bezig was. Het is niet geloofwaardig dat Hamas, die toch niet opgezet is met verraders, een voorwendsel nodig heeft om u te ondervragen en u het verraad in de schoenen te schuiven. Het is nog ongeloofwaardiger dat het vijf jaar duurt vooraleer ze een drogreden gevonden hadden om u te kunnen arresteren. U stelde dat dit cultureel gebonden was en dat Hamas er geen directe uitspraak over wilde doen. Het probleem had immers met uw nonkel te maken en die wilde dat het hele land u als een verrader zag (CGVS p.15). Deze verklaring is uiteraard geheel ontoereikend.

U verklaarde voorts dat uw neef Y. een hoge functie bij Hamas bekleedde. Hij is een leidinggevende over duizend man en zijn woord is wet, zo licht u toe (CGVS p.16). Hij zou de verantwoordelijkheid over de tunnel gehad hebben. U ging verder en verklaarde dat hij u direct zou vermoord hebben, moest hij over bewijzen beschikt hebben. U stelde dat Hamas in tijden van oorlog mensen die als verraders bestempeld worden uitschakelt zonder dat ze ergens schuld aan hebben. Dit zou ook bij u gebeuren, zo zegt u (CGVS p.15). Ook al werd u als verrader bestempeld en waren er nog zware conflicten nadat de tunnel vernield werd, werd u op dergelijke momenten enkel gevraagd binnen te blijven (CGVS p.16). Uw relaas mist in dit opzicht alle geloofwaardigheid. U wordt van verraad verdacht sinds 2014, zo haalt u aan. Er werd evenwel nauwelijks opvolging gegeven aan deze verdenking en hoewel er toch nog conflicten waren, bleef u gespaard en moest Hamas bovendien op zoek gaan naar drogredenen om u vijf jaar later te arresteren, en u vervolgens snel weer vrij te laten. U kan het CGVS er dan ook niet van overtuigen dat u als verrader te boek staat bij Hamas.

Daar het probleem toch al geruime tijd aansleepte, werd u gevraagd wat de uiteindelijke druppel was op basis waarvan u besloot het land te verlaten. U antwoordde hierop dat het niet u, maar uw vader was die dit besliste. U wilde een appartement huren, maar dit werd u geweigerd. U vond geen geschikte job en u vreesde dat ze u in de volgende oorlog zouden vermoorden (CGVS p.17). Dergelijke argumenten zijn onvoldoende ernstig om te spreken van een persoonlijke vrees voor vervolging. Uw vrees om om te komen tijdens een oorlog is bovendien volledig hypothetisch.

U heeft de bovendien de Gazastrook legaal verlaten. De vaststelling dat u legaal de Gazastrook kon verlaten, hoewel u een reisverbod had en te boek zou staan als een landverrader bij Hamas en u hierom vreest vermoord te worden, hypothekeert de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door Hamas geïsoleerd wordt nog verder (CGVS p.7).

Wat betreft uw detentie in 2017 kan er aangestipt worden dat uw verklaringen hierover allerm minst eenduidig zijn. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ dat de arrestatie in 2017 drie dagen

duurde en dat deze te maken had met het huwelijk van uw zus (vragenlijst CGVS). U corrigeerde dit in uw eerste mail aan het CGVS: u zei deze keer dat u ervan beschuldigd werd grond te hebben gestolen. U ging naar de politie en werd beschuldigd van extremisme gelinkt aan de posts op uw facebook. U werd gedurende 22 dagen in hechtenis gehouden. Nadat uw vader geld betaalde werd u vrijgelaten (mail 11/9/2019). U stuurde nogmaals een correctie door wat betreft de opmerkingen gemaakt in de mail van 11/9/2019. U merkte dit keer op dat uw eerste arrestatie te maken had met een stuk grond dat door uw oom en zijn zonen ingenomen werd. U wilde hierover klacht neerleggen bij de politie. U schold de politie uit en u mocht niet meer naar de moskee en uw facebookaccount werd afgesloten (mail 14/7/2020). Dat u voortdurend andere redenen opgeeft voor deze detentie is eens te meer hoogst merkwaardig. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat uw oom een vergunning had gekregen bij de burgemeester om op het stuk grond te mogen bouwen. U wilde klacht indienen, maar klaarblijkelijk had er al iemand klacht ingediend. U maakte zich kwaad tegen de politieagent en werd omwille hiervan opgesloten. U moest uw facebook verwijderen, u mocht niet meer naar de moskee en u mocht geen contact meer hebben met hen. Bovendien zou u gestraft worden voor vroegere zaken, meer bepaald de zaak van de tunnel. U werd na drie dagen weer vrijgelaten (CGVS p.4). Dat u over eenzelfde gebeurtenis verschillende verklaringen aflegt doet de geloofwaardigheid van het gebeuren geen goed. Bovendien zou dit dateren van november 2017 en heeft u pas in mei 2018 het land verlaten. Wat betreft uw verklaringen aangaande deze detentie kan er bovendien nog het volgende opgemerkt worden. Aangezien er een ruzie was tussen u en de nonkel, wilde u klacht gaan neerleggen. De moeder van uw neef was u voor en beschuldigde u ervan haar beledigd te hebben. Omdat er reeds iemand klacht had neergelegd, kon u dit niet meer doen, zo zegt u (CGVS p.4). U kon dan ook geen documenten neerleggen om dit gegeven mee te staven. Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat men geen klacht kan neerleggen omdat iemand anders al een klacht heeft neergelegd dewelke te maken heeft met een ander feit.

Voorts zijn ook uw verklaringen over andere aspecten van uw asielrelaas, zoals opgetekend door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, de twee mails opgestuurd door uw advocaat en de noties van het persoonlijk onderhoud, niet gelijklopend en schetst u verschillende versies van de gebeurtenissen, waardoor de geloofwaardigheid ervan zoek raakt. Zo verklaarde u dat uw broer A. werd aangevallen nadat jullie vader weigerde de hand van zijn dochter aan de neef te geven (vragenlijst CGVS). Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd dit echter niet aangehaald. U stelde dat A. twaalf jaar geleden naar Libië vluchtte omwille van problemen met Hamas. Hij werkte immers voor Fatah in de militaire afdeling (CGVS p.7). In de mail van 11/9/2019 staat er te lezen dat uw broer vertrok omwille van de problemen tussen beide families. Nu kan er opgemerkt worden dat het toch merkwaardig is dat, moest het familieprobleem daadwerkelijk de aanleiding geweest zijn van het vertrek van uw broer, de rest van de familie nog in Gaza achterbleef. Volgens de mail zou H. in juli 2019 naar Jordanië gevlucht zijn en zoekt I. manieren om het land te verlaten, net als uw vader (mail 11/9/2019). Uit de nota's van het persoonlijk onderhoud blijkt dat I. werk heeft gevonden als verpleegkundige in Duitsland. Hij heeft er een contract en hij wacht enkel nog op een visum om te kunnen vertrekken. Dat een dergelijke handelswijze niets te maken heeft met een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève spreekt voor zich.

U haalde verder aan dat uw vader besliste dat H. een jaar geleden naar Jordanië diende te vertrekken omdat hij blijkbaar nogal een temperament heeft (CGVS p.9). Voorts blijkt dat uw ouders in Gaza blijven en uw broer H. voor hen gaat zorgen (CGVS p.9). Moest heel uw familie sinds 2007 dusdanig geterroriseerd worden door uw oom en zijn kinderen, kan er aangenomen worden dat deze exit geen 14 jaar op zich zou laten wachten. In de mail van 14/7/2020 werd er nog een nieuw element aangehaald. Uw vader zou geduwd zijn door mensen gelinkt aan uw oom, waardoor hij zijn hand brak. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat het uw moeder haar hand was die gebroken was (CGVS p.13).

U haalde tot slot nog een incident aan in 2015 waarbij u aangevallen werd toen u les gaf op de universiteit. U hield er een snijwonde aan over. U zou klacht gaan neerleggen zijn, maar uw nonkels zouden tussen gekomen zijn en de klacht werd geklasseerd (CGVS p.3). Ook in 2016 liep u een verwonding op naar aanleiding van een ruzie. Ook hier legde u klacht neer. H., de dader, werd opgepakt en na twee dagen weer vrijgelaten. U stelde naar aanleiding van verschillende gebeurtenissen klacht te hebben neergelegd, u kan echter geen enkel van deze documenten neerleggen om uw verklaringen mee te staven (CGVS p.17). Bovendien bleken deze gebeurtenissen niet de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek te zijn. U legt wel twee medische rapporten neer aangaande uw verwondingen. Het is vanzelfsprekend dat een arts geen uitspraak kan doen over de oorzaak van deze verwondingen.

Ook de rest van uw documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. De documenten in verband met het werk van uw vader tonen aan dat uw vader werkzaam was in het uitbaten van refters. Op basis van de documenten kan er echter niet afgeleid worden dat uw vader ontslagen werd omwille van het conflict met de oom en de neven. Het attest in verband met de vernieling van het huis dateert van 2014 en attesteert dat jullie woning beschadigd werd tijdens het conflict. De oproepingsbrieven aan u en I. zijn

documenten die het resultaat kunnen zijn van vervalsingen en die een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, wat in casu niet het geval is. I. zou overigens opgeroepen zijn omdat hij sommen geld ontving uit het buitenland. Het is niet vreemd dat de overheid hier verklaringen voor vraagt. Wat betreft uw eigen oproeping werd er reeds beargumenteerd dat het merkwaardig is dat Hamas vijf jaar zou wachten alvorens u op te roepen als ze u daadwerkelijk van verraad zouden verdenken. Voorts staat er geen reden op waarvoor u zich moet melden en kan dit dus om eender welke reden zijn. Wat betreft het dossier van de eigendomsbetwisting kan er aangestipt worden dat het dateert van 2018. Uw oom schrijft niet alleen uw vader maar ook uw ooms en tantes aan om een herverdeling te vragen van het stuk land. Dit document kan niet aannemelijk maken dat u als verrader te boek staat bij Hamas. De foto van facebook van de schoonzoon van uw nonkel is een foto gedownload van het internet. Op basis van deze foto kan u uw problemen niet aannemelijk maken. Uw facebookprints legt u neer om mee aan te tonen dat u ervan beschuldigd wordt een verrader te zijn en dat u uw mening geeft (CGVS p.14). U kan uw concrete problemen op deze manier niet aannemelijk maken. U voegde eraan toe dat uw broer uw facebookaccount overnam en dat u die recent terug op uw naam had gezet (CGVS p.14). Uw geboorteakte en paspoort ondersteunen uw verklaringen in verband met uw identiteit en nationaliteit. U legde nog een kopie van een aankondiging van een verkoop neer van een woning uitgeschreven door uw vader in 2017. Dit document wijzigt evenmin de appreciatie aangaande uw asielmotieven. Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielse relaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering

klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort is.

Uit uw verklaringen blijkt dat jullie socio-economische situatie niet van die aard was dat u bij terugkeer naar Gaza in een mensonwaardige situatie zou terugkomen. Zo stelde u dat uw vader de eigenaar was van een huis in Abasaan el Jadida. Het huis besloeg 207 vierkante meter verdeeld over twee verdiepingen. Het was opgedeeld in een klein salon, een grote badkamer en een grote keuken op de eerste verdieping en op het tweede verdiep waren er twee appartementen met elke drie kamers, salon, keuken en badkamer. Bovendien hebben al de kinderen de mogelijkheid gehad hogere studies te doen en verdiende uw vader goed met zijn werk aangaande het uitbaten van de refters. Uw familieleden in het buitenland steunen de familie financieel en u slaagde erin 10.000 dollar te verzamelen om uw reis te bekostigen (CGVS p.6, p.9, p.10).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëliische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëliische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëliische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëliische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëliische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëliisch grondgebied en doelgerichte Israëliische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëliische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëliische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft

voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt

niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de

Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en

terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Ook wordt gewezen op een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist het oordeel van verweerder dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn problemen met Hamas en tracht de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Hij benadrukt zijn familiale problemen sinds 2007 toen zijn zus weigerde met haar neef te trouwen en naar Canada vluchtte alwaar zij is erkend als vluchteling. Verzoeker betoogt dat deze gebeurtenissen het begin vormen van alle problemen en dat hierna alles is verder geëscaleerd.

Inzake het motief dat het ‘merkwaardig’ is dat verzoeker Gaza heeft moeten verlaten uit vrees voor zijn leven, terwijl zijn ouders en broer er nog steeds verblijven, repliceert verzoeker dat het feit dat zij er nog verblijven niet betekent dat hun leven niet in gevaar zou zijn. Verzoeker wijst er in dit verband op dat immers een groot deel van de familie al is gevlucht uit Gaza doch zijn ouders omwille van hun leeftijd niet zomaar kunnen vertrekken uit Gaza. Het is volgens verzoeker dan ook niet ernstig te stellen dat er geen gevaar zou zijn voor zijn leven (of die van zijn familieleden) louter omwille van het feit dat zij er nog steeds verblijven.

Voorts betoogt verzoeker dat het gegeven dat hij pas vijf jaar later, nadat hij beschuldigd werd samen te werken met de Israëli, werd gearresteerd, niet zo vreemd is. Hij wijst erop dat eens men in het vizier komt van Hamas er geen ontkomen aan is en dat zij een reden nodig hadden om hem te arresteren. Het is volgens verzoeker irrelevant dat de reden zich maar vijf jaar later manifesteert.

Verder wordt er in het verzoekschrift op gewezen dat verweerder tevens valt over het feit dat verzoeker maar in 2018 Gaza verliet, terwijl zijn problemen reeds in 2007 begonnen. Verzoeker stelt er alles aan gedaan te hebben om in zijn eigen land te blijven doch dat de problemen zich doorheen de jaren opstapelden. Hij vervolgt dat hij probeerde er telkens mee om te gaan en een oplossing te zoeken in Palestina maar dat de situatie in 2018 echter onhoudbaar was geworden en verzoeker zag geen andere uitweg meer dan te vluchten.

Waar verweerder het vreemd vindt dat verzoeker Gaza op legale wijze kon verlaten wordt niet betwist dat hij Gaza inderdaad op een legale manier kon verlaten, doch wordt aangestipt dat dit enkel en alleen kon omdat zijn vader 3000 dollar betaalde om hem door de Egyptische beveiliging te krijgen. Bovendien

was volgens verzoeker op het tijdstip van zijn vertrek de Gazastrook onder de controle van de Palestijnse autoriteiten (en niet Hamas), waardoor zijn vertrek iets makkelijker verliep dan anders.

Vervolgens wordt in het verzoekschrift ingegaan op de vermeende tegenstellingen tussen zijn verklaringen. Verzoeker merkt op dat hij tijdens het eerste gehoor op de DVZ amper de tijd en mogelijkheid kreeg om zijn relaas te doen. Hij stelt dat hij bij het nalezen van de antwoorden opmerkte dat er heel wat zaken verkeerd werden genoteerd en heeft hij deze gecorrigeerd. Hetzelfde gebeurde nadat hij een kopie had ontvangen van de nota's van zijn gehoor op het CGVS. Bij het nalezen ervan merkte verzoeker op dat hij op verschillende punten verkeerd begrepen werd en heeft hij de correcties overgemaakt aan het CGVS.

Verder gaat verzoeker in op de motivering dat het vreemd is dat Hamas geen concrete stappen ondernam tegen verzoeker en hem enkel een huisarrest oplegde en hem na het arresteren terug vrij liet. Verzoeker merkt op dat hij geen problemen had met Hamas zelf, maar met zijn neef die lid was van Hamas en die zijn positie misbruikte om persoonlijk wraak te nemen op hem. Hij kon verzoeker ook niet zomaar vermoorden of laten vastzetten zonder geldige reden en greep elke mogelijke reden aan om hem het leven moeilijk te maken, aldus verzoeker. Verzoeker meent dan ook dat verweerder erg onredelijk te werk is gegaan en zijn relaas nooit ernstig onderzocht heeft.

In het verzoekschrift wordt ook ingegaan op de terugkeermogelijkheden naar Gaza en wordt de motivering hieromtrent betwist.

Verzoeker benadrukt dat de situatie in de Gazastrook op heden desastreus is en citeert uit een nieuwsartikel van mei 2021.

In het verzoekschrift wordt aangehaald dat er enorme schade is aangericht, dat het geweld er nog elke dag oplaait en dat de situatie in de regio allesbehalve stabiel is. Het is volgens verzoeker dan ook onbegrijpelijk hoe verweerder kan stellen dat verzoeker zou kunnen terugkeren naar Gaza zonder gevaar voor zijn leven en/of dat hij niet zou hebben aangetoond dat zijn situatie er precair is.

Verzoeker meent dat de socio-economische en humanitaire situatie in de Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is. Er wordt in dit verband nog gewezen op het rapport van NANSEN van maart 2019 en gesteld dat de humanitaire situatie in Gaza - die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door de Israëliische staat - aanzienlijk verslechterd is sinds de militaire operatie Protective Edge, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. Verzoeker wijst erop dat het rapport besluit dat de fundamentele rechten aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontzegd worden, waardoor het onmogelijk wordt om er een menswaardig leven te leiden. Ook de algemene veiligheidssituatie is erop achteruit gegaan en het geweld is aan het escaleren sinds mei 2021.

Er wordt verder aangevoerd dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressie en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas systematisch tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Er wordt vervolgd dat dit mede wordt aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan 'We want to live' die recent plaatsvonden in Gaza.

Verzoeker wijst op het NANSEN-rapport waarin wordt geconcludeerd dat iemand verplichten terug te keren naar Gaza waar er een onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie heerst, een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Hierbij wordt gewezen op de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften voor de volledige Gazaanse bevolking; het feit dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt uitmondt in een volwaardig burgerschap; de internationale verplichtingen van Israël en de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Er wordt benadrukt dat er nog steeds regelmatig incidenten zijn.

Verzoeker meent dan ook dat - gezien de humanitaire, socio-economische situatie in Gaza - het voor hem onmogelijk is om terug te keren en er een menswaardig leven te leiden. Een gedwongen terugsturen vormt volgens verzoeker dan ook een flagrante schending van artikel 3 van het EVRM.

Er wordt in het verzoekschrift nog verder betoogd dat bovendien de Gazastrook heden onmogelijk op een veilige manier bereikbaar is. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing dat hij zich op een veilige wijze tot in de Gazastrook kan begeven via de grensovergang te Rafah, op het

schiereiland Sinai. Verzoeker merkt op dat hiervoor er een geldig Palestijns paspoort of identiteitskaart nodig is, dat er nog steeds confrontaties plaatsvinden waarbij burgerslachtoffers vallen en betoogt dat de Rafah-grensovergang steeds een onzeker gegeven is. Er wordt in het verzoekschrift geconcludeerd dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 11 januari 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- de COI Focus: "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021, hetgeen wordt bijgevoegd;
- OCHA, "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10 (September 2021)*" met weergave van de weblink;
- een artikel van Egypt Today, getiteld "*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*" van 16 november 2021 met weergave van de weblink.

2.2.2. Ter terechtzitting maakt verzoeker een kopie van zijn aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, over die hij eveneens zou verzonden hebben naar de Raad op 14 januari 2022. Verzoeker voegt hierbij het volgende toe:

- een schrijven van de burgemeester van de gemeente d'Abasan Al-Jadida die bevestigt dat de plaats waar verzoeker van afkomstig is, is gelegen op de Israëliëse afscheidingslijn en zeer vaak gebombardeerd wordt tijdens opslaaing van de conflicten;
- een kopie van een bewijs van verzoekers registratie bij UNWRA die hij niet zou voorgelegd hebben tijdens zijn gehoor uit vrees uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus;
- een verklaring van de heer A. A. A. D., waarin wordt verklaard dat zijn woning - die gelegen is in een gebied waar bijzonder veel gebombardeerd wordt bij conflicten tussen Israël en Palestina - volledig beschadigd is als gevolg van de oorlog in 2014;
- plan en foto's van de boerderij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap. Bijgevolg werd het onderhavig verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

2.3.3.3. Ter terechtzitting brengt verzoeker een kopie van zijn aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin onder meer een kopie van een bewijs van verzoekers registratie bij UNWRA wordt toegevoegd. Verzoeker stelt deze niet voorgelegd te hebben tijdens zijn gehoor uit vrees uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

2.3.3.4. De vraag of verzoeker, gelet op de voorgelegde nieuwe elementen, valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dan wel de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet is cruciaal voor de verdere behandeling en het verder onderzoek van zijn beschermingsverzoek. Definitief uitsluitel over de vraag of verzoeker al dan niet valt onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dringt zich dan ook op.

De Raad bevindt zich echter niet in de mogelijkheid om, gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, het ontbreken van relevante informatie en het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, de authenticiteit en bewijswaarde van het voorgelegde bewijs van UNWRA-registratie na te gaan en nader te onderzoeken of verzoeker in beginsel valt onder een van de categorieën van Palestijnse vluchtelingen waartoe het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is beperkt en wat hiervan de gevolgen zijn in het licht van de actuele werkomstandigheden van UNRWA.

De Raad stipt hierbij aan dat bij de zorgvuldige en volledige beoordeling van dit nieuw element ook de relevantie en de geloofwaardigheid van de eerder afgelegde verklaringen mee in ogenschouw dienen genomen te worden. Zo gaf verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS aan dat zijn ouders vluchtelingen zijn en zijn opa van Jaffa is doch ze evenwel geen documenten hebben die dit bewijzen (persoonlijk onderhoud, p. 5). Er werd hem gevraagd of zijn opa en ouders waren geregistreerd waarop verzoeker ontkennend antwoordde, maar de broer van zijn opa zou wel geregistreerd zijn. Gevraagd “waarom ze dat niet in orde gebracht hadden bij UNWRA” stelde verzoeker dat er een mogelijkheid was om zich te registreren in ‘48 of ‘67 en zij als oorspronkelijke bewoners werden beschouwd.

Ten slotte wordt erop gewezen dat het gegeven dat verzoeker niet eerder melding heeft gemaakt van de UNWRA-registratie, niet wegneemt dat het risico op vervolging bij terugkeer ex nunc moet onderzocht worden, daarbij alle objectieve elementen in rekening moeten worden genomen, ongeacht of deze vroeger hadden kunnen gecommuniceerd worden. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker ter terechtzitting heeft aangegeven dat hij thans bereid is zijn originele UNWRA-kaart op te vragen via DHL en deze het CGVS over te maken.

2.3.4. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, het ontbreken van relevante informatie en het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd. Het verweer van verweerder doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 september 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU